

Nyittravölgyi Lap

TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELIENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési ár:
Egész évre 8 korona. — Félévre 4 korona.
Negyedévre 2 korona.
Néptanítóknak feleáron.

SZERKESZTŐ:

SZALAY PÁL.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

MALLÁSZ ANTAL.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

NAGY-TAPOLCSÁNY Főtér (Platzko-féle ház)
hova a lapot illető minden közlemény küldendő.
Előfizetési és hirdetési díjakat a kiadóhivatal veszi fel.
— Egyes szám ára 20 fillér. —

A sajtó és a közvélemény.

A mit *egy* mond az nem lehet közvélemény; a mit néhányan mondanak az sem közvélemény; a mit sokan vallanak, még mindig nem közvélemény; a mit azonban a többség mond, ezt már közvéleménynek fogadja a világnézet, holott igazság szerint csak az nevezhető közjóbban közös véleménynek, mely az összességnek a véleménye, melylyel nem áll szemben a kisebbség véleménye.

A többség véleménye hatalom; annál nagyobb, minél mentebb a többség keletkezése erkölcsletlen forrásoktól, minél tisztább a többség meggyőződése a világ javai körül versengő befolyásoktól. Mert van ám oly többség is tehát oly közvélemény is, melynek külforrása az érdek, és pedig nem a közérdek.

A hamisítatlan, tiszteletre méltó közvélemény egyéniesítő típusa, hogy ideálokért rajong, hogy kizárólag a lelkismeret és meggyőződés, az emberi ésszel felismerhető igazság szavára hallgat, azt hangoztatja, azt támogatja, terjeszti tüzzel és vassal, éjjel és nappal, vizen és szárazon mindenkiel szemben rettenthetlenül. Ennek a szava azután népiélet plebriscitum.

Pedig még az ily közvélemény sem ment a tévedésektől, mert abszolút igazság nincs, tehát még a közvélemény sem jelent abszolút igazságot. A bíró az elfogulatlan emberi elme által aggodalmas gonddal kieszelt jogszabály szerint ítél, és

ítélete még is csak relatív igazság. Hát még a közvélemény ítélete, mely a tények megállapításánál és azok megbírálásánál kizárólag saját felfogását követi. Nem csak registrál, hanem ítél is nyilvánosan, a fórumon, mindenki szemeláttára, fülehallatára sorsdöntő kérdésekben, egyesek és családok jövője fölött, nem felelvén semmi másért, csak azért, a mi nem igaz. Milyen hallatlan hatalom az! Korlátlan, retteget, dédelgetet, mely előtt az alkotmányos államhatalom is meghajol. De hát ezt ugy akarja a civilizált föld büszkesége: a közszabadság és ennek nagyhangú, nagyvívű válfaja: a sajtószabadság. Még rettenetesebb fegyver az igazság kiküzdésére a szólásszabadságnál, mert habár a szó közvetlen erővel gyújt, ha okos, ha a szónok rokonszenves, de a betű vakmerőbb, elszántabb a szókimondásban, mert a közönség arca távolabb esik.

Azért olyan nagy hatalom a sajtó. — A nemzetek szabadság szeretele tette azza, sőt önmaguk fölé helyezte.

Nem is kérdezi azt senki, ki az, merre van hazája, mit tanult, — a ki beszél, a ki ír, csak azt nézi, igazat szól és ír-e, a mit mint történelíró megállapít, és igazat-e akkor, a mikor tények fölött ítél, belőlük következtetéseket von le a jövőre nézve.

Ime, az államok igazságot kereső aggodalma a szigorú jogi elméletekből leszűrt szabályokhoz kötött bíróság kezéből kivette a főbenjáró büntettek fölötti ítélet-

mondást is abban, igaz-e, nem-e, a mi állítatik; tettes-e benne vádlott, bűnös-e érte. Csak azt hagyták rája, hogy a ki vétet az államrend és az egyén sérthetlensége ellen, azt megbüntesse. Azt, hogy igaz-e, nem-e a vád, bűnös-e a vádlott, azt az esküdtek mondják meg, ők, a közvélemény, ugy, a hogy azt bensejük sugja; szabadon, embertársak által felállított jogszabályok alól emancipáltan, független egyéni mérlegeléssel, csak a leikiismeretnek tartóztatva felelőséggel.

A sajtónak az a hivatása tehát, keresni mindig az igazságot, ostromozni a közélet bűneit, ferdeségeit. A komoly közönség tanulságokat keres a sajtóban, és a közvélemény az ellentétes nézetek leszűrődéséből így keletkezik. — Mert nem a sajtó csinálja ám a közvéleményt, hanem csak kifejezésre juttatja azt, a mi a közönség többsége konstatált. A sajtó szolgálja a többség véleményét, akarát és ne keressen bálás publicumot saját, külön nézeteinek. Mert a sajtó szerepe magasztos, de egyuttal súlyos felelőséggel járó. A sajtó állít, megállapít, ítél. Vádló vizsgáló- és ítélőbíró. Milyen szédítő hatalom ez, ha a közvélemény áll mögötte. Kolosszus, a ki egekbe emel, lesujt, simit, elhárít, félrevet vas markával a szerint, ki mint érdemli. De ha a sajtó nem a közvélemény egyuttal, — akkor az hasonlít azokhoz a terrakottákból készült gnomokhoz, melyek a kert pázsitjára állítva, magukra vonják egy ideig a figyel-

A „Nyittravölgyi Lap eredeti tárczája.”

Szeresd apácskát! . . .

A tragikus véget ért Dr. Molnár Jenő nagyváradi fiatal ügyvéd utolsó tárczája.

Pont kilenczkor, mint minden este, Séro kapitány hazajött és lefeküdt aludni. Husz esztendei agglegénység egy rakás zsarnoki szokás rabjává tette, amelyek egész lényét leigázva önállóságától teljesen megfosztották. Miután levetkőzött dolmányát a széktámlájára dobta, nadrágját kifeszítve felakasztotta. Felhuzta óráját, megivott egy pohár vizet, azután bebújt az ágyba és mutató és hüvelyk ujját megnyalva kioltotta velük a gyergyát. Ugyanez a gépies cselekedet — husz év óta.

Behunyta szeméit és egy kicsit mérgelődött, mert délután kártya közben megfélejtkezett szokott kávéjáról. Azután hirtelen elaludt.

Egyszer a szomszédzobából gyermeksírás hallatszott. A kapitány mintha valami néhez állom győrtörte volna másik oldalára fordult és csak az dörmögte: „bögő masina”

De a sirás egyre erősebb lett, hogy szinte ugy hallatszott, mintha a kapitány szobájából jönne a lárma. Erre már azután egészen felébbredt a kapitány és dühét egy rettenetes káromkodásba öntötte. Szomszédjai miatt már egy év óta nem volt nyugta.

Egy fiatal házaspár lakott mellette, százaada egy szimpla kis hadnagyocskája a feleségével. Attól az éjtől kezdve, amikor az anyaság küszöbén álló fiatal asszony fájdalomkiáltásától az egoista vén agglegény nem tudott alaludni, egész a mai napig folyton kellett tünni a gyerek nyafogását, sirását, sőt később ordítását is, mely napról napra erősödvén, most már a szabályszerűség jellegét ölté magára. És még rosszabbra fordult a dolog, a mikor az apa is beavatkozott a dologba, ez a csengő hangú szimpla kis hadnagy az ő ostoba szójárásával és „hol a baba haja? „meg” szeresd apácskát” mondásaival. amit rendszerint tizszer husszor ismételt mindaddig, míg a kis lány, meg nem nevetette. Ó ez a szeresd apácskát?

De a lárma még sose volt ennyire erős. Ez már valóságos vészkiáltás, egy éjjel magára

hagyott gyermek félelem kiáltása volt-aki tor-kát sebesre ritta és alig birt már lélegzetet venni.

Aggódva dühösen ugrott ki Séro az ágyból:

„Millió kartács és bomba, dehát mi a tüzes istennyila történik itt?”

A hadnagy hangja, vagy a mama bölcsődala rendszerint hamar eloszlatta a kicsike fájdalmát. De ez alkalommal a könnyek nem akartak felszáradni. . . . Sietve rántotta magára a vén agglegény uniformisát és kilépett a folyosóra. A szomszéd lakás ajtaja be volt téve, az előszobában lámpa égett. Levette a lámpát s a pislogó lángot a szél ellen balkezével védve belépett a hálószobába.

A házaspár ágya mellet állt a bölcső, a melynek függönyét a kapitány felhuzta. Ott feküdt a kis teremtes egy rakás párna közt és kézzel-lábbal a levegőbe hadonázott. Anynyira megerőltette magát a sirásban és rugkapálásban, hogy két kis pofácskája egészen kipirult.

Mi a manó? A gyermek egészen egye

met, míg azután följük nő a fű, a közöny. Az a sajtó, a mely egyéni indokból emel, támad, ítél, suggeral, tehát a közönségre oktrogálja magát, az csak látványosságokat nyújt a vasárnapi közönségnek, de nem tanulságokat. Olyan publikum akad mindig, a mely ráér mindenre a mi szórakoztat, nézni a kirepült kanárit a háztetőn, vagy a bádogost a ki a torony gombját javitgatja, vagy nézni a gyerekeket, a kik sárkányt eresztenek. Ha egy ujság szenzációkat keres vagy csinál egy ideig szórakoztat, de a kinek más dolga is van, az hamar megunja.

A helyi sajtó is lehet közvélemény, azonban csak szűkebb helyi közvélemény, ha tudniillik a többség véleményét fejezi ki. A vidéknek a hány a lapja, annyi részre oszlik a közönség váleménye, feltéve, hogy a közönség fogalma a lapot anyagi és erkölcsi eszközökkel támogató proszelitákkal azonos.

Az oly sajtó, mely a kisebbség külön véleményét makacsul propagálja, csak tiltakozó, meddő szerepet játszik, és csak az esetben érhet célra, ha nem táplálják külön érdekek, hanem az igazság keresése, a közös jóért való buzgóság, míg a többség önös érdekekből, erkölcstelen politikából hamis elveket hirdet és nem a meggyőződés szavára hallgat.

A hazugság is uralkodott sokszor, de nem uralkodott sokáig soha, mert az igazság mindig diadalmasan foglalta el helyét.

... t h s.

Fürdői levél.

Borszék, aug. 10.

Szerencsése az ideggyengeségben — e modern betegségben — silylődő emberiségnek, hogy a Teremtő fűbe, fába, sziklába és levegőbe rejtette a különféle nyavalyák gyógyszereit. Mint megsebzett vad, mely égető sebet a kristálytisza patak vizében hűsíti, a betegség sulya alatt roskadozó ember is a természet ölébe siet, hogy a sziklarepedések közül kibugyogó gyógyító erejű vízzel, havasi virágok és fenyők illatától telített levegővel szedje ismét magába azt az elvesztett erőt, melyet a kor modern foglalkozásai elraboltak tőle.

A természet ugyan nem áldotta meg Erdélyt kővér szántóföldekkel, aranykalásztól hul-

dül? Séró gyorsan átkutatta a lakást, az ebédlőt, az elegáns szalont, a cselédszobát senki?

Teringette! míg a hadnagy ur a felesével bálozik, addig a dajka magára hagyva a gyermeket, szerelmi kalandok után szalagál.

Gyorsan visszajött a bölcsőhöz mely még erősebben mozgott mint azelőtt.

A lámpát félretolta és kivette a kis lányt a bölcsőből. De a gyerek annyira rugdalózott és kis testével olyan élénk mozdulatokat tett, hogy a kapitány attól félt miszerint leejti. Gyorsan leült tehát egy székre és a babát térdére tette.

De a kicsi még mindig sirt. A kapitány, hogy megnyugtassa, öle vette és valami hirtelenbe felalált tánczba kezdett, a mi inkább hasonlított lőügetéshez mint tánczhoz — és hozzá taktusban „hoppla, hoppla“-t énekelt. Csitítási kísérleteit már majdnem siker koronázta, a kicsike kevésbé zokogott könnyei ritkulni kezdtek.

Hirtelen elhallgatott a kicsike. Szemei, orrocskája, álla és kinyújtott kis karjai, a még beszélni nem tudó, de már gondolkodó gyer-

lámzó rónasággal, ellenben tele rakta hullámokkal, erdőkoszoruzta hegyekkel, égbenyuló szirtekkel.

Az ország függetlenségi harcaiban ez volt a természetes védbástya, gigászi fellegvár, a melynek köszönhető, hogy alkotmányunknak legalább a roncsait megmenthettük.

A szegény székely nép, mely a hegyek és völgyek elrejtett zugjaiban él, s mely vágyakozva tekint le az anyaország kővér rónáira, jelenleg már csak ezeken a csodálatos erejű gyógyító vizekben láthatja egyedüli létfentartó eszközét.

De a legtöbb és leghíresebb borvíz forrás takad mégis a gyergyói havasok északkeleti csúcsában, az örökzöld fenyvesektől koszoruzott *borszéki medenczében*.

Borszéket valójában Erdély gyöngyének lehet nevezni, de olyan gyöngynek, melyet a tenger fűvényéből kihalásztak ugyan már, de a hozzáragadt fővényszemekről nem tisztították meg egészen, nem tették még csillogóvá, szóval: a fürdő nincs még oda fejlesztve egészen, hogy a természet által nyújtott gyógytényezők teljes mértékben kihasználhatók legyenek a gyógyulást keresők által s hogy ezen gyógytényezőknél kívül eső, de a betegállapotát nagymértékben befolyásoló helyi viszonyok mindenben kedvezőek lennének.

Igaz, azt el kell ismernünk, hogy a fürdőtulajdonos Ditró és szárhegyi közbirtokosság tet és áldozott annyit, a mennyit a saját erejéből megtehetett, nagy befektetéseket kockáztatott, s áldozatkészsége meghozta legalább azt az eredményt, hogy Borszék fürdőnek hazánkban és szomszéd Romániában elég jó hírneve van, s daczára a vasuti állomástól való nagy távolságának, a szomszéd romániából jövő „delizánsz“-ok és a száz-régeni gyors kocsi egész szezont alatt folyton szállítják a vendégeket, s az ideai szezont tetőpontján is, július végén 750 vendég van bejegyezve a fürdői törzskönyvbe.

Borszék azonban gyönyörű fekvésénél sehol az országban, — de a külföldön — sem található speciális gyógytényezőinél fogva már régen megérdemelte volna azt, hogy hazánkban és a külföld szeme előtt is Magyarország leghíresebb gyógyfürdőjévé fejlesztessék.

Hogy azonban Borszék eddig nem áll a fejlődésnek azon magaslatán, a melyen állani kellene, az nem a tulajdonos közbirtokosság, hanem a magyar kormány mulasztása, a székely nép létérdeke megkövetelné azt, hogy a

mek könnyen megérthető mimikájával vágyódást és elragadtatást fejeztek ki. Forró pillantásai a kapitány érdemrendjére estek. A zománcozott csillag a vörös szalagon, mint talán helyében valamennyi gyermek előtt is — a világlégkivánatosabb játék-szerének látszott. A vén agglegény tehát nyugodtan tűrte, hogy a cigaretta alakú ügyetlen ujjacsák mellén kaparszának és levegyék az érdemrendet. A kicsike végtére győzelmében boldogan mosolygott. Ez a mosoly a kapitányt végtelen büszkeséggel töltötte el. Büszke volt mint egy hadvezér egy nagy győzelem után. Női mosoly ennyi vidámságot, ennyi boldogságot, Sérónak még az életben sohasem szerzett. Felemelkedett és most már jobban tudta a kicsikét hosszú ingecskejében tartani. A kis gömbölyű pófák a felszáradt könyekkel, a nyitott szájacskák, egészen ellágyították. Tuláradó elragadtatásában a kis gyermek fejét erős bajuszos arcához vonta:

„Szeress engem, baba, szeress engem.“

De az érdemrend veres szalagja jelen pillanatban jobban vonzolta a babát a kapitány

kormány nemzetgazdasági szempontból az erdélyi fürdőket is támogassa.

Ha rátekinünk Magyarország vasuti hálózatát feltüntető térképére, úgy tűnik az felénk, mintha Erdély maga ollóval lenne kikerekítve az ország testéből, vagy mintha csak egy czérnaszállal, a *Nagyváradi — Kolozsvári* vonallal lenne az anyaországhoz férczelve.

Persze vasutal keresztl-kasul hálózni egy olyan hegyes-völgyes terrenumot, mint Erdély, nagy technikai akadályok legyőzésével lehetséges csak. A befektetett tőke nem hozza meg az államkincstárnak közvetlenül a hasznot, de meghozza közvetve a nemzetgazdasági szempontból.

Borszék-fürdő, mely ásványvizeiben pazarul nyújtja a vérszegénységben és ideggyengeségben szenvedő emberiségben a *vasat*, ő maga a *vasat* hiánya folytán a *vérszegénység* szimpptomáit mutatja.

Azt azonban nem állíthatja senki, hogy *Borszék* évtizedeken keresztül nem fejlődött volna egyáltalában; csak hogy csigaléptekkel. És éppen ez a fejlődés mutatja életképességét és hivatottságát, hogy hazánk elsőrangú fürdője legyen.

Az ideai szezont is elég szép eredményeket mutathat fel. Az ország legtávolabbi részéből, továbbá Romániából, Bécsből, Gráczból vannak ez időszerint vendégei. A vendégek összes létszáma július hó végén 750. Illusztris vendégei a fürdőnek ezidőszerint: dr. Várady címzetes püspök, Borsódy Litonovics Albin cs. és királyi kamarás Gráczból, A de Koudriavtzev orosz csász. kamarás és főkonzul Bécsből, özv. Vietné volt Francia főkonzul családjával, stb.

Borszék a fürdői társadalmi életnek elég mozgalmas képét nyújtja. A szimpatikus megnyerő modoru dr. *Vámosy Zoltán* fürdőorvos vezetése alatt társas kirándulások rendeztetnek a speciálisan érdekes *Bükhhausra*, hol a fenyőfák régiójában terjedelmes bükfaerdők pompáznak, a bébbori medenczébe, mely tele van hővizforrásokkal, *Közreztelére*, honnét gyönyörű panoráma nyílik a gyergyói havasokra, továbbá a omániai *Péntekpatakára*, e modern technikai eszközökkel berendezett fürésztelepre. Van Borszéknek ezeken kívül fürdői szezont lapja a „*Borszéki Híradó*“.

Szalay Pál.

vastag bajaszánál. Ekkor a kapitánynak az a pompás ötlete támadt, hogy a hangját elváltoztatva, a szimpla hadnagyot utánozza:

— „Szeress apácskát.“

Köztünk legyen mondva, a parancsot legalább husszor kellett ismételni.

(— Hej! ha a szomszéd-szobában egy körülbelül 45 éves nőtlén kapitánynak mindezt végig kellene hallgatni, az ugyan bosszankodnék, — gondolta magában.)

De a mi kapitányunkat jelen pillanatban egy édes kis teremtes csókolta és a mi dologban legsajátságosabb, az arcát érintő nedves kis ajkak szempilláit is benetvesítették és felüditék szívét...

Már éjfél volt, de még senki sem jött haza, sem a cseléd sem az uraság. A kicsike már bizonyára nagyon álmos lehetett. De Séró, sajnos nem sajátította el a gyermek elaltatás hasznos tudományát. Csak arra emlékezett, hogy szomszédnője rendszeren halk hangon altató dalt szokott dudolni. Énekelni ő is tudott. De csak indulókat.

No hát indulókat fog énekelni. A szobá-

HIREK.

Hymen. Falk Gyula tavarnoki cukorgyári tisztviselő ma vezeti oltárhoz Hesz Róza kisasszonyt Pozsonyban.

Engedély meghosszabbítás. Jassinger Jakabb budapesti mérnöknek a keresk. miniszterium Vágújhely állomástól Alsó és Felső Botfalu, Lubine és Ó-Turár át Miaváig építendő rendes vágányú vasut engedélyét ez évvel meghosszabbította.

A posta hivatalos órái. — A vidéki kincstári posta és távirda hivatalok — *tehát helybeli hivatalunk is* — a kereskedelemügyi miniszter újabb rendelete értelmében vasár- és ünnepnapokon délelőtt 8-tól 12-ig tartanak hivatalos órákat. — Délután 2—3-ig csak táviratok vétetnek fel és hírlapok adatnak ki.

Vadállatias anya. Zuba Katharina galgóczi lakosnő annyira kinozta két éves gyermekét, hogy örök időre nyomorék marad. Az ottani járásbiróság az anyát e gonosz tette miatt 6 havi fogságra ítélte.

A ny. számbokrétai járásban mozgalmat indítottak járásbiróság elnyerhetése végett. Az e tárgyban megtartott rendkívüli gyűlésen az érdekelttség 10 esztendőre biztosítja az állam dologi kiadásait olyképp hogy Zsámbokrét község 40% a környék 60%-át viseli a terheknek. Különben monstreputáció készül e dologban felkeresni az intéző köröket.

**Nagy-Tapolcsány község előjárása-
2266/902. gától.**

Árverési hirdetmény és feltételek.

Nagy-Tapolcsány mezőváros részéről a f. évi július hó 28-án megtartott képviselőtestületi ülésben hozott határozathoz képest a város tulajdonát képező helypénzszedési jog tolyó évi szeptember hó 10. délelőtt 9 órakor megatandó nyilvános árverés útján bérbe fog adatni a következő feltételek alatt:

1. A kikiáltási ár a jelenlegi ár.
2. Bánatpénzül köteles az árverelő a kikiáltási ár 10%-át az árverés megkezdése előtt letenni.
3. A bérlet kezdődik 1902. évi október hó 1-én és tart egymásután következő 3 évig vagyis 1905 évi szeptember hó 30-áig
4. A kiárverelő köteles az évi bérösszegnek (1/4) egynegyedrészt készpénzben, állampapírokban avagy takarékpénztári betétkönyvecskében mint biztosítékot a város pénztárába lefizetni.
5. Az évi bér negyedévenként előre fizetendő.
6. Ha a kiárverelő az árverési feltételeknek meg nem felel, elveszti cautióját s fenntartja magának a bérbeadó város ama jogot, miszerint a bérlet egy új árverés alá bocsájtassék, a mely esetben a letett óvadékot elveszti s az esetleges bérkülömbözött anyagi felelősséget vállalni tartozik.

ban óriási léptekkel le és fel járkálva, a gyermekét, aki az érdemrendet már szopogatta, karjain ringatva egy katonadalt dudolt. Tagadhatatlan, hogy ez a dal nem leány fülek számára készült, abban a reményben azonban, hogy a kis gyermek úgy sem érti meg egész odaadással, és olyan meggyőződéssel énekelt, hogy a kicsi valóban elaludt.

Séró attól félve, hogy felébbreszti, ha a kis csipke bölcsőbe fekteti, rendkívüli óvatossággal egy karszékbe ereszkedett és ott ült mozdulatlanul.

A szobában ismét csent honolt, csak az órainga verte a mutató lomha láthatatlan járásához a taktust. Séró elnézte a gyermeket, amint térdein fektődött. Ugy látszik, az álom éppén mozgás közben lepte meg mert egyik kisökle mellén pihent, a másik pedig az érdemrendet görcsösen szoritva a levegőbe meredt. Milyen mély milyen nyugodt béke honolt a tiszta lezárt szempillákon, a hajfűrtökön, a nedves arczokon és homlokon és félig nyitott ajkakon, melyek üde lélegzetet lehelték.

A kis test melege egészen áthatotta, majd-

7. A bérbeadó város ezen bérletből eredhető bármely kárért a kiárverelőnek mivel sem szavatol, miért is a kiárverelő semminemű kárpótlást sem igényelhet.

8. Azok, akik a városnak bármily bérleti összeggel hátralékban vannak, árverelőktől csak akkor jelentkezhettek, ha előbb a hátralékot törlesztik.

9. Jelen ügyeletről származó összes bélyegköltséget tartozik kiárverelő viselni s a szerződési díjat fizetni.

10. A helypénzszedési díjak csupán a jegyzékben kitüntetett mérvben és módon szedhetők. —

II.

1. Ezzel kapcsolatosan ugyanakkor bérbe fog adatni a város tulajdonát képező és a nagytapolcsányi 53 számú tjkvben 59 helyr. sz. a. foglalt mázsalóháznak a földszinti-része és a mérlegelés jogosultsága.

2. A bérleti idő és fizetési kötelezettség ugyanaz, mint az I. alatt é.

3. A kikiáltási ár a jelenlegi ár.

4. A bánatpénz 10%-ka a kikiáltási árnak.

5. Ha a mázsalóház a város vagy felsőbb intézkedések következtetésében építkezés avagy lebontás alá vonatnék, vagy ha ezen háznak másképeni kezelése elhatározatnék, a bérlet a város részéről 1/4 évenként bármikor fölmondható.

6. ha a bérlő a bérletet bármely oknál fogva beszüntetné — a jog és a ház új árverés útján bérbeadható, mely esetben a bérleti kisebb különbözöttet a hátralévő időre a volt bérlő köteles megtéríteni az összes felmerült költségekkel.

7. A kiárverelő leltár mellett veszi át a mérlegeket és sulyokat s ugyanígy azt átadni köteles.

8. A mérlegek és sulyok elvesztése esetén köteles a bérlő az elvesztetteket ujjakkal pótolni.

9. Vásári napokon kívül a helyiség, ha ezt valami közérdek kívánja a városnak átengedendő minden kárpótlás nélkül.

10. Ezen bérletnél is az I. alatt jelzett ezen bérletre alkalmazható összes feltételek irányadók és a bérlőre kötelezők. Az évi bér 1/4 évenként előre fizetendő. — Az összes bélyeg és írásdíjat a bérlő viseli

11. A bérleti összeg a község által a közadók módjára hajtatik be, esetleg ha a község úgy kívánja a rendes sommás uton.

Nagy-Tapolcsány 1902. auguszt. 16.

Hrdlička
segédjegyző.

Fülöpp
bíró.

tkv. sz. 3258/902

Hirdetmény.

Rasicz község telekkönyvei birtok szabályozás következtetésben átalakított, és ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve a melyekre, az 1886. XXIX. és 1889. XXXVIII. és

az 1891 XVI. t.-cikk a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendeltetik, az 1892. évi XXIX t.-cikkben szabályozott eljárás a telekkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosított.

Ez azzal a felhívással tétetik közzé:

1.) hogy mindazok, kik az XXIX. t.-cz. 15 és 17 §-ai alapján ideértve a §-oknak az 1889 XXXVIII. t. cz. 7. §-a, és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §. 6. pontja alapján eszközölt bejegyzések, vagy az 1886. XXIX t.-cz. 22. §-a alapján történt törlések érvénytelenségét kimutatják, evégből törlési keresetüket hat hónap alatt, vagyis az **1903 évi február 28-ik** napjáig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert az ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelté után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzet, hátrányára nem szolgálhat.

2.) hogy mindazok a kik az 1886. XXIX t. cz. 16. és 18 §-ának eseteiben — ideértve az utóbbi §-nak az 1889 XXXVIII. t.-cz. 5. 6 §-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis **1903. évi február hó 28-ik** napjáig bezárólag a telekkönyvi hatósághoz benyujtsák, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetetni nem fog.

3.) hogy mindazok, akik a telekkönyv átalakítása tárgyában tett intézkedések által, nem különben azok, a kik az 1 és 2 pontban körülírt eseteken kívül az 1892. XXIX t.-cz szerinti eljárás, és az ennek folyamán történő bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogait bármely irányban serte válik, ide értve azokat is, a kik a tulajdonjog arányának az 1889 XXXVIII. t.-cz. 16-ik §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, — e tekintetben felszólalásokat tartalmazó kérvényeiket közzé a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis **1903. évi február 18-ik** napjáig bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után, az átalakításhoz közbejött téves bevezetésből származó bármilyen igényeket jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik az említett bejegyzéseket pedig csak a törvényes rendes útján, és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzet harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támogathatják meg. —

Együttal figyelmeztetnek azokat a feleket, a kik a hitelesítő bizottságnak eredeti okiratokat adták át, hogy a mennyiben azokhoz egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak, az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvihetik.

Nagy-Tapolcsány, 1902 évi július hó 30. a kir járásbiróság mint könyvi hatóság.

Váray kir. jbiró, helyett:

Soós

kir. elbiró

nem elkábult tőle. Léteznék-e valóban az öröme egy faja, amely azokat járja át, akik egy gyermek közelébe jutnak? És az a meleg gyöngédség, amely egy gyermekből kisugárzik, szintén nem örület?

Csak most érezte az óriási őr, mely vad pillanatokig tartó szerelmi kalandjai és aközött az aggodó feltő szeretet közt lebeg amelylyel egy ilyen kis lényhez vonzódnak, kezdve születése percétől egész addig a napig, míg szülei karjaiból magát kiszakítja, hogy más karjai közé repüljön.

Egyszerre a tali óra zaja töltötte be a szobát és Séró érezte, hogy már öreg lett. Egész világosan érezte, épp úgy, amint hajukat öszültni látjuk. Istenem, de gyorsan elrepül az élet! És megsajnálta elvesztett éveit, természetlenül elpocsékolott esztendeit, önző életét, mely után semmi, éppén semmi sem marad és amit senki sem fog majd megsiratni.

És nagy lehangoltság vett rajta erőt, mely szívéből szemébe szóköött.

Ekkor a szomszéd szobában léptek zaja hallatszott, a fiatal pár jött haza, az asszonyka

nagy prémes bundába burkolva, a hadnagynak meg csak füle látszott ki a katonaköpenyből. A szoba küszöbén mintegy kővé váltan álltak meg.

A lámpa mellett a karszékben ült szomszédjok a kapitány, karjaiban tartva alvó gyermeköket, ki még most is az érdemrendet szorongatta kacsóiban. Már kiáltani akartak:

— „De kapitány ur.”

De Séró telemelte fejét és könyáztatta arcát feljök fordítva, ujját ósz bajuszára téve suttozta:

— Szt, csendesesen . . . alszik!

Corday után fordította:

Dr. Molnár Jenő

